

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 roku w sprawie z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko R. A. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.175,50 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym począwszy od 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zarzucając nieuwzględnienie jej prośby o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Tym samym wniosła o zmianę wyroku i umożliwienie jej spłaty należności w kwocie 1.175 zł w ratach po 70 zł miesięcznie

i umorzenie odsetek. W uzasadnieniu apelująca podała, że z uwagi na trudną sytuację materialną i zdrowotną nie jest w stanie jednorazowo zapłacić kwoty 1.175,50 zł. Od 16.12.2013r. do 31.03.2014r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu depresji i później wróciła do pracy. Ponadto podała, że 25.04.2014 r. jej konkubent, z którym mieszkała 20 lat popełnił samobójstwo i znowu popadła w depresję. Obecnie stara się wyjść

z tej trudnej sytuacji. Podała, że mieszka z mamą, lecz nie prowadzi z nią wspólnego gospodarstwa domowego, wskazując jednocześnie, że mama ponosi wszelkie koszty związane z utrzymaniem mieszkania. Podniosła, że do czasu podjęcia pracy przez syna

w spłacie rat pomagać jej będzie rodzina.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy w całości podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i w konsekwencji przyjmuje za swoje.

Jak wynika z treści środka odwoławczego apelująca chce dokonać spłaty zadłużenia

w ratach według samodzielnie ustalonej i dogodnej dla siebie wysokości. Zaproponowane przez pozwaną rozwiązanie nie może się jednak ostać.

W przedmiotowej sprawie, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, nie może znaleźć zastosowania art. 320 k.p.c. Stosownie do tego unormowania rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny lub zdrowotny pozwanego spełnienie zasądzzonego od niego świadczenia w sposób niezwłoczny lub jednorazowy byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (tak np. Andrzej Jakubecki, Komentarz do art. 320 k.p.c. LEX, 2013, a także Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 25 stycznia 2013 roku, I ACa 1080/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1313300). Jak wynika z powyższego przepis ten ma charakter wyjątkowy, nie tylko procesowy, ale i materialnoprawny, ponieważ rozłożenie na raty w istotny sposób rzutuje na kwestię realizacji zasądzzonego świadczenia oraz wpływa również na zakres należnych wierzycielowi odsetek. Dokonując więc oceny, czy w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w treści powołanego przepisu, nie można tracić z pola widzenia interesu strony wygrywającej proces. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że ochrona, jaką

zapewnia pozwanemu art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, a zatem także uzasadnionego interesu powoda (por. wyrok SN z dnia 23 czerwca 1972 r., I CR 599/71, opubl. baza prawna LEX Nr 7099).

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, iż sytuacja osobista, rodzinna i finansowa pozwanej jest na chwilę obecną zła. Apelująca pracuje w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, za co otrzymuje wynagrodzenie w wysokości ok. 1600 zł., które jednak stanowi jej jedyne źródło dochodu. Jednocześnie co miesiąc pozwana spłaca swoje zobowiązania w łącznej kwocie 1.400 zł oraz ma na utrzymaniu dziewiętnastoletniego syna, który nie pracuje. W świetle tych okoliczności Sąd I instancji słusznie uznał, że brak jest obiektywnych podstaw do przyjęcia, że pozwana uregulowałaby wobec powoda zasądzone przez Sąd świadczenie w przypadku jego rozłożenia na raty. Jak trafnie dostrzegł Sąd Rejonowy pozwana z wyjątkiem złożenia potwierdzeń dokonania przelewów w dniu 27 sierpnia 2015 r. nie udowodniła w żaden sposób swojego wniosku o rozłożenie należności na raty. Brak było zatem podstaw do uznania, iż pozwana ma aktualnie realne perspektywy na poprawę własnego losu, gdyż taki stan rzeczy trwa i utrzymuje się od 2013 roku. W takich okolicznościach postawa autorki apelacji deklarującej zamiar, a także gotowość dobrowolnego ratalnego spełnienia świadczenia na rzecz strony powodowej oraz przeznaczenia na ten cel dostępnych środków, jakkolwiek zasługująca na pozytywną ocenę, w uznaniu Sądu nie gwarantuje jednakże dokonania przez pozwaną rzeczywistej spłaty kredytu. Zdaniem Sądu Okręgowego rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty w sytuacji, gdy dochody gospodarstwa domowego pozwanej pozwalają jedynie na zaspokajanie bieżących potrzeb związanych z zakupem żywności, leków oraz uregulowanie zobowiązań, skutkowałyby na pewno daleko idącym opóźnieniem wykonania wyroku, a zatem naruszałoby usprawiedliwiony interes powoda o charakterze ekonomicznym, tym bardziej że powodowi żadną miarą nie można przypisywać odpowiedzialności za sytuację finansową, w jakiej pozwana aktualnie się znajduje.

Konkludując skoro bardzo skromne możliwości majątkowe pozwanej nie dają w okolicznościach rozpoznawanej sprawy gwarancji realnego zabezpieczenia faktycznego regulowania zasądzonych świadczenia w ratach, zaś stosunkowo niska wysokość deklarowanej przez apelującą raty skutkowałaby wydłużeniem okresu spłaty ponad rozsądną miarę z punktu widzenia strony powodowej, to należy się zgodzić ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż w rozpoznawanej sprawie wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej.